

KIS LAP

KLOTILD ÉS HÁZI NYULACSKÁJA. (Lásd a 346. lapon.)

EZER BAJ KÖZT

— vagy : —

az árva Imrike viszontagságai.

— Elbeszélés. —

(XXII. fejelet)

...jőszivü tisztviselő leült, hogy elkészítse a szükséges irásokat, ezalatt pedig a másik így szólt Kardos uramhoz :

— Félek, hogy ez a kis fiu nem jár el szerencsésen a dologban, ha magára hagyjuk.

— Oh, nem hagyom ám magára. Ma délután szabad időm van, vele megyek; nem engedem, hogy ismét valami gonosz ficzkó kezébe jusson.

A hivatalnok végre kezébe adta Imrikének az ékszer a bizonyítvánnyal együtt, s a kis fiu rég nem érezte magát oly nyugodtnak, mint most, mikor a gyémántos csillag dolga végre rendben volt s Kardos uram is mellette ment. A mint kiérték a hivatalszobából, Kardos uram így szólt :

— Most menjünk ebédelni, kis fiam. A feleségem ugyancsak csodálkozni fog, hol késem oly soká. Te pedig velem jössz és ezentúl is nálam maradsz, nem nézhetem, hogy hajlék nélkül bolyongj az utcán. Ebéd után, ha már jól kipihentéd magad, elmegyünk ahhoz a grófnéhoz, aki a gyémánt csillagot elvesztette.

Nem is kell mondanom, hogy Imrikének ugyancsak izlett ám az ebéd e napon, annyi éhség és fáradság után. Kardosné őszintén megörült, mikor ismét meglátta Imrikét; midőn pedig azt is megtudta, mily becsületesen viselte magát Imrike

a talált kincs dolgában, a derék asszony megölelte és megcsókolta a kis fiut s aztán oly jókedvű beszélgetés közt folyt az ebéd, hogy Imrike is szinte elfelejté sok viszontagságait.

Ebéd után Imrike kissé pihenni akart, és a nagy fáradság csakhamar annyira erőt vett rajta, hogy esőndeskén elaludt és édesdeden szunyadozott majdnem estig. Kardos uram nem háborgatta, engedte pihenni, míg végre idején valónak látta, hogy Imrike fölkeljen és utnak induljon, a gyémánt csillag gazdájához.

— Kelj föl, Imrike, mert már sötétedik s ha azt akarod, hogy én is veled menjek, mindjárt indulnunk kell. Holnap nem fogok ráérni.

Imrike fölugrott, megmosakodott, szép szőke haját simára fésülte, ruháit pedig ezalatt Kardosné asszonyom kissé rendbe szedte, kitisztította, hogy ne legyen olyan nagyon szegényes. Kardos uram aztán kézen fogta a kis fiut és megindult vele.

Már majdnem egészen sötét volt s Imrike egy ideig nem is figyelt arra, mily irányban vezeti őt derék barátja; csak midőn egy széles, nagy utcára értek, melyet a hosszú lámpasorok fényesen világítottak meg, akkor rezzent össze... eszébe jutott, hogy egyszer már járt itt... még pedig mindjárt első este, mikor Budapestre érkezett s mikor oly hasztalan kereste Márthát. Amint az utcán végigmentek, Kardos uram megszólalt :

— Itt vagyunk már az utcában... a ház sincs messze, mindjárt odaérünk.

— Kedves Kardos bácsi... ugy-e... feljön velem... szólt Imrike aggódva.

Én félek... azt hiszem... nem tudnám elmondani... ugy-e, feljön és majd beszél helyettem?

— Ne félj semmitől, kis fiam. Ha már idáig jöttem, nem hagylak el. — De micsoda sok fényes hintó robog erre? Bizonyosan multság van valamelyik nagy urnál.

— Az ám, nézze, Kardos bácsi, ott ama palota előtt áll egész sor kocsí.

— Hm... talán bizony épen ott, a hova mi megyünk. Bizony nem hiszem, hogy a mi szegényes öltözetünkben nagyon odaillenek.

Imrike szinte össze borzadt, midőn végig nézett foltos, szegényes ruháján, hogy merjen így megjelenni a selyembársonyba öltözött uraságok között? Kardos uram azonban csöppet sem látzott busulni s nevetve szólt ismét:

— Hanem azért, fogadni mernék, ama fényesen öltözött urak közül nem soknak van zsebében olyan drága kincs, mint nekünk. — De most menjünk gyorsabban, mert különben a sok kocsí elzárja előlünk az utat.

A sok kocsí csakugyan épen azon palota előtt állt, a melybe Imrike és barátja szándékoztak bemenni. Mikor a kapuhoz értek, Imrike félénken huzódott vissza:

— Kardos bácsi... én talán nem megyek be... ilyen foltos ruhában!

— Ne busulj e miatt, kis fiam, ez nem szégyen, ha oly becsületes fiú hordja, mint te vagy. Ha magad volnál, talán bajos volna bejutnod a palotába, a eseléd-

ség gorombán fogadna; hanem az én oldalamon nem kell félned, a rendőr előtt senki sem meri bezárni az ajtót. Csak jöjj tehát bátran.

Beléptek a kapu alá s megindultak a lépcsőn fölfelé az emeletbe. Imrikének szinte káprázott a szeme a fénytől és pompától, melyet itt látott. A lépcső ragyogó márványból volt, közepén puha szőnyeg borította s a falakon függő csillárok vakító fényvel világították meg. A lépcső fordulón pedig ezüstös ruhába öltözött férfiak álltak, kiket Imrike eleinte valami tábormokoknak nézett s csak később vette észre hogy ezek csupán inasok, kik a nagyuri vendégek érkezését várják, hogy rögtön szolgálhassanak.

Ez inasok egyike, amint az egyszerű egyenruhába öltözött rendőrt s mellette a foltos ruhás kis fiút megpillantá, dölyfösen és gorombán rájuk kiáltott:

— Hát maguk mit akarnak? Kit keresnek?

Kardos uram fölegyenesedett és erősen szeme közé nézett az inasnak, ki a rendőr parancsoló tekintetét nem bírta kiállani s rögtön meghunyaszkodva kérde:

— Kit tetszik keresni?

— E palota urnőjével akarunk beszélni.

— Most nem lehet, nagy társaság van bent; jöjjenek holnap.

— Holnap nem érek rá. Fogja ezt az írást, vigye be a grófnénak és hozzon feleletet. No, mit bámul, mint a birka? Egy, kettő, indulj!

(Folytatása következik.)

SZENT PÉTER AJÁNDÉKA.

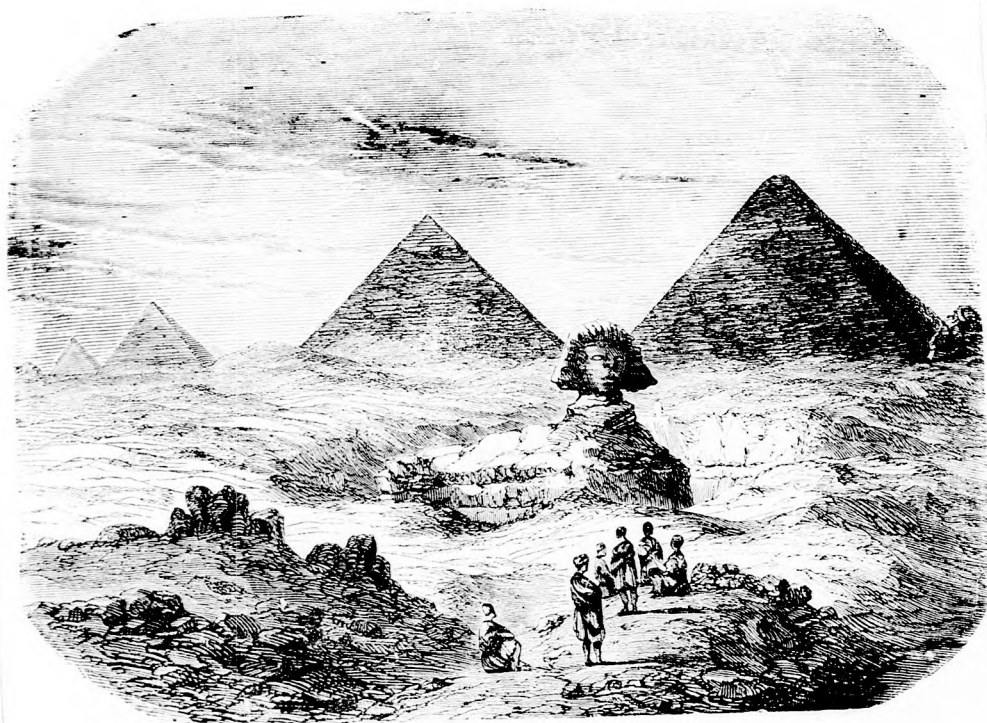
— Tréfás mese. —

(Vége.)

A királyné és a szép királykisasszony örültek a dolognak, mindjárt terítették az asztalhoz Jancsi számára s a királykisasszony adott neki egy szép

arany gyűrűt annak jelül, hogy most hát már jegyese. Csak azon csodálkoztak miként jöhetett Jancsi néhány óra alatt oly nagy messzeségről haza.

— Oh, van nekem ahhoz való mesterségem, szolt Jancsi. Mindjárt megmutatom.

AZ EGYPTOMI GULÁK. (Lásd a 347. lapon.)

Rögtön átváltozott madárrá, aztán így szolt a királykisasszonyhoz:

— Vágj le egyet a szárnyam tollából, hátha még szükség lesz reá.

Aztán nyullá változott és levágotott az egyik füléből, végre hallá lett és né-

hány pikkelyt levétegetett magáról, hogy hátha valamikor szükség lenne rá.

Mikor ismét visszaváltozott embernek, szépen elbucuzott a királynétól és a királykisasszonytól, vállára vette a király fegyvereit és elutazott.

Épen virradni kezdett, midőn meg-
érkezett az erdőskéhez, a hol lovát
hagyta. De amint lóra akart ülni, oda
ugrott a lesben állott vén gonosz katona
és kardjával keresztülszurta, úgy hogy

szegény Jancsi halva rogyott össze. A
vén gonosztevő pedig oda vitte a király-
hoz a fegyvereket s azt mondta, hogy ő
hozta el. A király megdicsérte nagyon és
szavatartó ember levén, rögtön kijelen-

FÖLMELET A GULÁKRA. (Lásd a 347. lapon.)

agáról, hogy
ne rá.
ozott ember-
irányától és
a vette a ki-

tette, hogy mihelyt a háboru véget ér, azonnal oda adja neki a fele királyságot és feleségül a leányát s csapnak hetedhét országra szóló lakodalmat.

Sokáig tartott a háboru, de a király végre győzött és nagy örömmel tért vissza fővárosába. Itt legelső gondja az volt, hogy leányát, a gyönyörű királykisasszonyt feleségül adja a vén katonának. A szegény királykisasszonynak semmikép sem tetszett a csuf gonosz ember, mondogatta is sokszor, hogy nem ez vitte el a király kardját és puskáját: hanem az öreg király mindig csak azt felelte:

— Bolond beszéd! Hiszen csak tudom talán, ki hozta el fegyvereimet.

Mit volt tenni, bele kellett nyugodni, ámbar a jó királykisasszony gyanitá, hogy ez a csuf katona valami gonoszságot követett el a derék Jancsin. Ezt azonban nem mert kimondani. Összegyültek hát a vendégek hetedhét országról és készültek a fényes lakodalmi ünnepélyekre.

Ezalatt szegény Jancsi keresztülszúrt szívvél még mindig ott feküdt az erdőben. Történt pedig, hogy Szent Péter véletlenül épen arra ment és megpillantotta.

— Nini! A bizony! Ez az én derék Jancsi barátom! Valaki megölte! Ez már mégis czudar gonoszság! Megyek és jelentem rögtön az Uristennek.

Föl is szállt azonnal az égbe és kérte a Teremtőt, nézzen szét a földön, ki bántotta a derék Jancsit és miért. És az Ur egy szempillantással rögtön átlátott mindent és így szólt Szent Péterhez:

— Az a vén katona volt a gonosz és épen most készül lakodalomra a király leányával, hogy aztán a fél királyságot

átvegye. De megállj csak, te gonosz! Siess le a földre, édes fiam Péter, érintsd szíven Jancsit és ő ismét élni fog.

A jó Szent Péter nem mondatta ezt magának kétszer; egy pillanat alatt ott termett, szíven érinté s ime, — a derék fiu fölnyitá szemeit.

— Ejnye, de nagyot aludtam! szólt Jancsi s bámulva nézett körül.

— Nagyot bizony, épen egy eszten-deig s ha nem sietsz, más kapja el orrod elől a királyleányt és a fél királyságot. Hát csak szedd össze tudományodat és siess a királyi palotába.

Szent Péter röviden elmondott mindent s Jancsi sem volt aztán rest, rögtön madarrá változott és csakhamar odaért a királyi palotához. Itt épen nagy lakománál ültek és Jancsi, szegényes, kopott ruhájában meghuzta magát az ajtóban, azon törvén a fejét, mihez is kezdjen most. A király azonban megpillantá őt és így szólt egyik szolgájához.

— Egy szegény ember áll ott az ajtónál, talán szomjas is. Adjatok neki egy pohár bort.

A szolga engedelmeskedett és Jancsi jóízűen megitta a pohár bort, mert bizony már rég ideje nem ivott. De mikor visszaadta a poharat az inasnak, egy arany gyűrűt is adott a kezébe és így szólt:

— Kedves atyámfia, add ezt a gyűrűt a királykisasszonynak és mondd neki, hogy én küldöm.

Az inas megtette és a királyasszony rögtön felismerte a gyűrűt, melyet hajdan ő adott Jancsinak. Odanézett az ajtónál álló Jancsira s őt is mindjárt megismerte. Most hát már tudta a királykisasszony

hogyan Jancsi még él és hogy itt közel is van, tehát be lehet bizonyítani, hogy az a csúf vén katona megcsalta a királyt.

Amint tehát javában folyt a lakoma, egyszerre így szólt a királykisasszony az öreg királyhoz:

— Kedves apám, fölséges királyom, most itt az ideje, hogy egy kéréssel előálljak. Bizonyosan szeretném tudni, hogy ez a vitéz, akinek fele királtságodat adod s a kihez feleségül kell mennem, igazán az az ember-e, a ki neked a kardot meg a puskát elvitte. Ezt pedig könnyen megtudhatjuk. Az az ember, aki itt volt a fegyverekért, át tudott változni madárrá s ime, ezt a tollat hagyta nálam a szárnyából: és át tudott változni nyullá s itt hagyta ezt a darabkát füléből; végre át tudott változni hallá s itt hagyta ezt a néhány pikkelyt a hátáról. És csak is mert röpködni, uszni, szaladni tudott, azért tehette meg egy nap alatt azt az utat, melyen mások hét hétig és hét napig járnak. Mutassa meg hát ez a vitéz, hogy át tud változni madárrá, nyullá és hallá.

A vendégek mind azt mondták, hogy a királykisasszony nagyon okosan beszél s a király is azt mondta tehát, hogy legyen úgy, amint leánya kívánja. De a vén gonosz katona persze nem tudott átváltozni sem nyullá, sem madárra vagy hallá, hanem csak hebegett és nagy zavarban mondogatá, hogy akkor tudott átváltozni. De most már elfelejtette azt a mesterséget.

— Hazudsz, vén gonosztevő! szólt ekkor Jancsi és odaugrott az asztalhoz. Soha sem is tudtad, mert Szent Péter

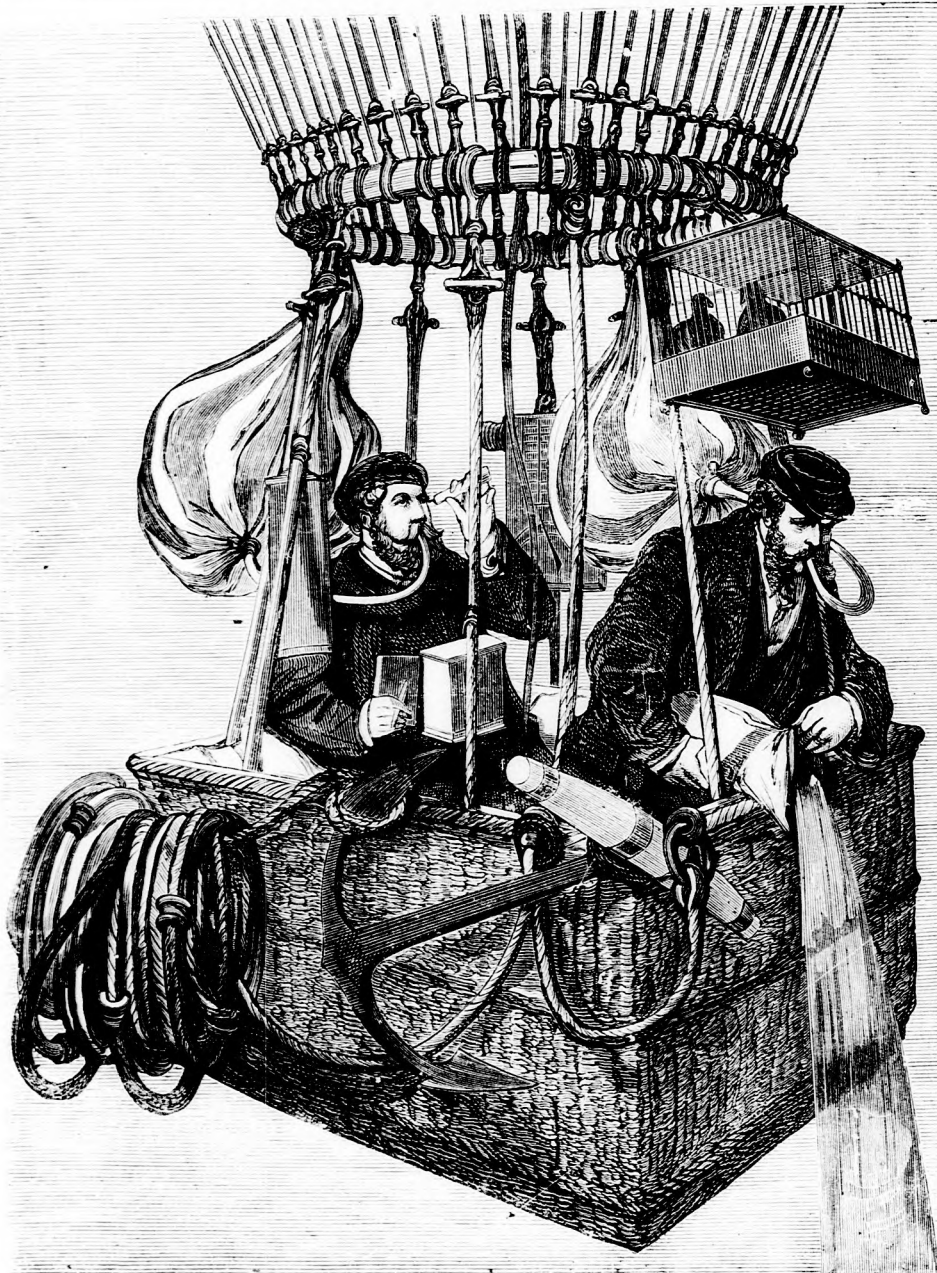
engemet tanított meg arra. En vittem el a király puskáját és kardját, te pedig meglestél és megöltél. De Szent Péter föltámasztott és ime itt vagyok, bebizonnyitom, hogy én voltam a madár, meg a nyul és a hal is.

Rögtön madárrá változott és mindenki láthatta, hogy éppen az a toll hiányzik szárnyából, a melyet a királykisasszony tart kezében. Aztán átváltozott nyullá és hallá s mindenki meggyőződhetett, hogy Jancsi volt az, aki a király fegyvereit elvitte volt.

A király persze szörnyű haragra lobbant a gonosz vén katona ellen s rögtön vasra verette és sötét börtönbe csukatta. Jancsit pedig felöltöztették aranyos bársony ruhába s oda ültették az asztalhoz, ő kapta meg a király leányát és a fél királtságot is és mindenki nagyon örült, hogy ekként kisült az igazság.

Tartottak is fényes lakodalmat, három hétig folyt a vendégség és dinomdánom, azután pedig boldogul éltek sokáig és még maig is élnek, ha azóta meg nem haltak.

A LÉGHAJÓBAN. (Lásd a 350. lapon.)

A MACSKÁK. (Lásd a 351. lapon.)

KLOTILD ÉS HÁZI NYŰLACSKÁJA.

(Képpel a ezimlapon)

VOLTAM én hét vármegyében.
Jártam hét országban,
De Klotildnál kedvesebb lányt
Sehol sem találtam.

A mily élénk, a mily vidám.
— Oh, ha ismernétek —
Kivüle más játszópajtást
Sohse' keresnétek.

Arca fehér, mint a frís hó
S épen olyan tiszta;
Szemében meg az ég színe
Tükröződik vissza.

Szoke haja egész erdő,
S két vállára hullván,
Ugy megcsillan, olyan fedros
Épen mint a hullám.

A kalapját hátra csapja.
Okos nyílt a képe,
Bele is mer nézni bátran
Mindenki szemébe.

S ez a sok jó tulajdonság
Voltaképen semmi
Ahoz képest, a hogy ő tud
Engedelmeskedni.

Szereti is édes anyja
S a ki csak meglátja,
Miklós bácsi, Jancsi baba
S házi nyulaeskája.

Nézzétek csak, az a kis nyul
Hogy simul keblére,
Míntha nem is volna gyáva
És sohasem félne.

Pedig ijedős a kópé . . .
De nagyon jól tudja,
Hogy Klotildnak jó a szive,
Különben elfutna.

Klotildnak csak egy hibája
S ez, hogy Miklós bácsi
Bajszát csupa szeretetből
Meg szokta tépázni!

A TUDÓS MADARAK.

(Képpel a 354. lapon.)

Kedves Forgó bácsi!

REGŐTA készülök már írni kedves Forgó bácsinak valamiről, amit láttam s ami nagyon érdekes és furesa volt! de sokáig nem mertem mégis megírni, mert féltem, hátha nem tudom úgy elmondani, hogy kedves Forgó bácsi jönnek találja és kiadja a »Kis Lap«-ban. Jó mamám azonban biztat, hogy csak próbáljam meg, bizonyosan érdekelni fogja kis olvasótársaimat, kik közül talán sokan nem láttak még effélet. Én magam is most láttam először s ha szemeim előtt nem látom, igazán el sem hittem volna.

Néhány héttel ezelőtt történt, hogy kedves mamámmal Budapest utcáin sétálva, egy bódé elé jutottunk, melyre nagy betűkkel volt fölírva: »Itt láthatók a tudós madarak.«

— Kedves jó mamácskám, menjünk be, nézzük meg, milyenek ezek a tudós madarak! szóltam azonnal.

Mamám engedett kérésemnek, megfizette a belépti díjt és bementünk. Épen jókor érkezünk, mert már többen is voltak bent és a madarak gazdája hozzákészült, hogy a mutatványokat megkezdje.

Egy nagy asztal állt a bódé közepén, nem messze pedig a falon kalitkák, melyek le voltak takarva; de hallani lehetett a madarak csicsergését; megismertem már

hangjukról, hogy csupa apró éneklő madarak. Csakhamar megkezdődött az előadás.

Legelőször két madárkát vett elő a gazda. Az egyik madárka azonnal gyorsan szaladozni kezdett az asztalon, míg a második megállt és körülnézegetett, mintha keresne valakit. Ennek a második madárkának katonasipka volt a fején, egyik lábaeskájában pedig piczike puskát tartott. Mindjárt megértettem, mit játszanak. Az egyik madárka szökvény, a másik az üldöző katona. És a vitéz katona-madárka egyszerre fölkapta piczike puskáját, ujjjaival megnyomta a kakast és a fegyver elsült, akkorát dördülve, mint mikor egy kis gomb földre esik. Erre a másik madárka azonnal fölfordult s mozdulatlanul elterült az asztalon, mintha agyon volna löve.

Alig hangzott el a lövés, sietve röpi az asztalra egy harmadik madárka. Ennek a nyakában piczike rudon két kis kanna függött, mint a vízfordó embereknek. Lassan lépegetett végig az asztalon, mintha nehéz terhet czipelne; aztán megállt a vitéz katona-madárka előtt s hangosan csicseregtek, épen mintha a vízfordó kérdezősködött volna, hogy hát mit vétett az a gonosztevő, akit a vitéz katona épen most agyonlőtt.

Képzelteti, kedves Forgó bácsi, hogy bámultam és tapsoltam, mikor az ügyes madárkák ezt véghez vitték. De csak ezután jött még a java. A gazda egy piczike kocsit tett az asztalra. A kocsit elé két madárka volt befogva, a bakon a gyeplőt szintén madár-kocsis tartotta, hátul pedig inasként állt a negyedik madárka, roppant büszkén és feszesen, miként nagyuri inasok szoktak. A gazda jelt adott s a két madárka szép szabályos lépésekben megindult; körülkocsikáltak az asztalon és mikor végre megálltak, még egy madárka tünt elő, szájában piczike nemzeti zászlóval, mintha valami nagyuri vendég üdvözlésére érkezett volna.

Szinte sajnáltam, mikor vége lett az előadásnak; órákig néztem volna a kedves ügyes madarakat. Hazamenet aztán kedves mamám megmagyarázta, hogy lehet a legapróbb állatokat is megtanítani különféle dolgokra. Mert az állatok közt alig van olyan, mely épenséggel nem volna tanulékony. Csakhogy nagy türelem és kitartás kell hozzá és tudni is kell bánni mindenikkel a maga módja szerint.

Ha kis olvasótársaim közül valakinek alkalma nyílik megtekinteni a tudós madarakat, el ne mulassza. Én pedig kedves Forgó bácsit melegen üdvözölve maradok

hű kis olvasója

R. Geza.

AZ EGYPTOMI GULÁK.

(Képekkel a 340 és 341. lapokon.)

RÉGEN, igen nagyon régen, több mint két ezer esztendővel ez előtt híres és hatalmas birodalom volt Egyiptom. Azok közületek, kis olvasóim, kik már tanultatok szentirást, bizonyosan olvastatok Egyiptomról is, mert erről sokszor tesz említést a szentírás. Egyiptomban élt József, kit testvérei oly rútul eladtak, de ki aztán az egyiptomi király legkedvesebb embere lett és később magához hívta atyját s megbocsátott testvéreinek is. Itt született Mózes, ki aztán a vörös tengeren át elvezette a zsidókat az ígért földje felé.

Egyiptom akkor és már sok száz esztendővel azelőtt igen gazdag és hatalmas ország volt. Királyai győzelmes hadjáratokat folytattak mindenfelé, voltak tudós papjaik, csillagvizsgálóik, írástudók és oly szép és nagy városaik, hogy ezeknek híre messze bejárta a világot.

Különösen nagy kedvök telt az egyiptomi királyoknak a nagyszerű épületekben s olyan roppant palotákat és templomokat építtettek, hogy a romokat

még most is, több ezer esztendő elmúltával, bámulva nézik az utazók, kik Egyiptomot meglátogatják. És azok a királyok emeltették a gulákat is, (pyrámisokat,) melyek oly erősen vannak összealkotva, hogy mai napig is majdnem egészen épen állanak.

A gulák sivatag pusztán állanak s óriási háromszögletű, csucses hegyet képeznek. Magasságuk több száz lábra rug s az egész csupa faragott koczka kövekből van építve, úgy hogy fölfelé mindig keskenyedik s a szélen kiálló kövek mintegy lépcsőt képeznek, melyen föl lehet mászni a gula legtetejére. E gulák, mint mondtam, már több ezer esztendeje állnak ott s jó ideig nem tudták a mi tudósaink, hogy mi czélból emelték hajdan e roppant kötömegeket. Mert a gulák belseje nem üres, nincsenek bent termek, templomok, hanem csak egy-egy szűk keskeny folyosó vezet mindegyiknek a közepébe, olyan szűk, hogy alig néhány ember fér el. Végre aztán mégis fölfedezték, mire valók. Az egyiptomi királyok sirboltja volt a gulák belseje. A hatalmas királyok azt akarták, hogy holtuk után testök oly helyen nyugodjék, melyet soha sem pusztíthat el az idő; ezért építették maguknak e roppant kőhegyeket, melyeken, mint azt most kiszámították, sok ezer meg ezer embernek kellett szörnű fáradtsággal esztendőkön keresztül dolgozni. A gulák most is állanak, hanem a hatalmas királyok bizony csalódtak, ha azt hitték, hogy e gulák belsejében örök időig békén fognak feküdni. Sokféle háboruk és zavarok jöttek az országra s az emberek, tudva, hogy a királyok holtteste mellé drága arany ékszereket szoktak hajdan temetni, kirabolták a királyi sírokat, a behalzsamozott holttesteket pedig kidobták, úgy hogy most már a gulák közepén levő szűk folyosóban épen semmi sem található. Ezért is tudták az ujkori tudósok oly nehezen kisütni, hogy hát tulajdonképen mi czéljuk volt e gu-

láknek. Csak hosszas kutatások után sikerült a dolgot kideríteni.

Még nem igen rég ideje az európai tudósok nagyobb részét csak hírből és könyvekből ismerték a gulákat: odautazni és megnézni nagyon bajos volt. Még pedig nemcsak azért volt bajos, mert nem volt vasut és hajó, hanem mert Egyiptomban a törökök, akik ott uralkodtak, nem igen szívesen látták a keresztényeket s az utas bizony könnyen életét is vesztette a vad pogányok között. De most már másként van a dolog. Most vasuton, gőzhajón néhány nap el lehet jutni Egyiptomba és ott többé semmi veszedelem sem érheti az utast. Ezért most sokan is utaznak oda és megnézik a gulákat, ezeket a csodálatos, óriási építményeket.

A gulák nem igen messze vannak Kairó városától s az utasok lóháton vagy számaron ülve indulnak utnak, be a pusztába. Természetesen nem mehetnek maguk, hanem fogadnak odavaló vezetőt, ki jól tudja az utat és mindenben tud segíteni is. E vezetők vagy szerecsenek, vagy arabok, izmos, markos legények s jó borralóért szívesen szolgálnak az idege-
neknek.

A bátrabb utasok, különösen a férfiak nem érik be azzal, hogy csak alulról bámuljanak föl az óriási gulákra, hanem föl is mennek a gula tetejére. Ez azonban nem könnyű dolog ám s az utas a maga erejéből aligha föl bírna jutni. Mint mondtam, a gula fölfelé mindinkább keskenyedik és, mint a képen is láthatjátok, nagy kődarabokból úgy van építve, hogy minden felsőbb sor kő beljebb áll és így az egész oldal egy nagy lépcsőzetet képez. Igen ám, csak hogy e lépcsők többnyire három-négy láb magasak, helyenként pedig van egy ölnyi magas is, úgy hogy ott egy ember a maga erejéből nem kapaszkodhatik föl. Ezért aki a gulák tetejére akar menni, rendszeren három vezetőt fogad, kik lépcsőről-lépcsőre emelik; kettő megy elől és kézen fogva huzza, egy pedig

hátul
az eg
ségbe
elől já
épcső

m
lá
lá
a
eg

hátról tolja és tartja, hogy el ne veszítse az egyensúlyt és le ne bukjak a mélységbe, ha keze valamiképp kicsuszna az elől járók kezéből. Ha pedig őlly magassághoz jutnak, akkor egyik vezető a

másik hátára áll és fölkapaszkodik, azután fölhuzza az utast.

Ily módon végre följutnak a legtetőjére, de ugyancsak kifáradva ám. Ott fönt azonban elfelejti az ember a fáradságot.

A LUGASBAN. (Lásd a 350. lapon.)

mert a magas gula tetejeről gyönyörű kilátás nyílik, véghetetlen messziségre lehet látni minden oldalra.

Hanem a lemenetel, az még nehezebb a fölkapaszkodásnál. Minden lépcsőről egy-egy nagy ugrást kell tenni az alsóbb

lépcsőfokra s e mellett nagyon vigyázni mert a ki rosszul ugrik és megesuszik, könnyen lebukik tiz-husz lépcsőn végig és betöri a fejét. A vezetők azonban gondosan ügyelnek mindig s igen ritkán esik baja az idegennek.

A LUGASBAN.

(Képpel a 349. lapon.)

PALI s Margit gyakorta
 Ki ülnek a lugasba,
 Ott töltik a délutánt
 A »Kis Lap«-ot olvasva.

Uj talány jött. Istenem,
 Be sok fejtörésbe
 Kerül nekik a talány
 Helyes megfejtése.

Hanem azért a talányt
 Csak kiokoskodják
 S jobb étvágyal költik el
 Rája az ozsonnát.

S veszik mindjárt a tollat
 S megírják levélbe
 A megfejtést, Forgó bácsi
 Igaz örömeire!

TALÁNY.

— Közli Fein Linka. —

Egészen, egy szóból állok,
 Szüntelenül kelek, járok.
 Szárnyak nélkül születtem bár,
 Velem nem versenyz a madár,
 Nyugtomat csak ott találok,
 A hol elnyom a mély álmom :
 Néha akkor sincsen nyugtom,
 Az álmot is elzavarom.
 A négy első betűm oly szó,
 Melytől félhetsz, mert bajt hozó.
 Két betűt ha hozzá veszesz,
 Teszi azt, hogy engem keressz
 Végbetűmet, ha elvesztem,
 Olasz, sajkát ért e neven
 Ki e nevet kikeresi,
 Talányomat megfejtheti.

A LÉGHAJÓBAN.

(Képpel a 313. lapon.)

GYORSAN lehet utazni lóháton, még gyorsabban vasuton, de a leggyorsabb paripa és vasuti kocszi sem visz oly sebesen, mint a léghajó, mert a léghajót a szél ragadja magával s egy nap alatt száz mértföldnél is messzebb elviszi. Csak egy nagy baj van a léghajónál: nem arra megy, a merre az utas akarja, hanem a merre a szél viszi és épen ezért nem is lehet használni utazásra, hanem csak arra, hogy a tudósok fölszálljanak vele a magasba és ott mindenféle kísérleteket tegyenek, melyekről aztán érdekes dolgokat tudnak elbeszélni.

A léghajó, tudjátok, egy igen nagy gömbből áll, melyekről erős köteleken lóg le egy nagy kosár. Ebbe a kosárba ülnek be a tudósok és aztán fölszállnak olyan magasba, hogy a földről szabad szemmel alig látni őket. De ez nem kellemes és mulatságos ám, mint talán gondolnátok. Minél följebb szállt a léghajó, annál hidegebb a levegő s az emberek csakhamar fájni kezdenek. Nemsokára olyan hidegbe jutnak, hogy szinte fagy és ekkor egy másik veszedelem is beáll: a levegő ott a magasban olyan ritka, hogy nem lehet lélekezni, s az ember úgy érzi magát, mint ha orrát és száját befogták volna. Mily fájdalmas ez, megpróbálhatjátok. Régibb időben ezen a bajon sehogyan sem tudtak a léghajósok segíteni, de most már tudnak, még pedig úgy, hogy még lent a földön megtöltenek tömlőket levegővel, épen mint a hogy a hólyagot szokás felfujni. E tömlőkből hosszú nyak nyulik ki, ezt a léghajós szájába veszi és a tömlőből szív levegőt. E nélkül rövid idő alatt elájulna és meghalna.

Ha a léghajó bizonyos magasságra följutott és nem akar följebb szállni, ekkor a kosárból kidobnak minden fölösleges holmit, hogy könnyebb legyen. Ily

módon utaztak egészen a föld feléig. Most már a föld fölött s e fölött is utazhatunk. De a föld fölött s e fölött is utazhatunk. De a föld fölött s e fölött is utazhatunk. De a föld fölött s e fölött is utazhatunk.

De a föld fölött s e fölött is utazhatunk. De a föld fölött s e fölött is utazhatunk. De a föld fölött s e fölött is utazhatunk. De a föld fölött s e fölött is utazhatunk.

Első
 A m
 Uto
 Ám
 Az
 Azt

módon újabb időben a léghajósok fölszálltak egészen tiz-tizenkétezer láb magasságig. Messze fölül vannak itt a felhők fölött s ezért innen jobban tudják vizsgálni a csillagokat és kifürkészni sok olyan dolgot, a mit lent a földön nem lehet megmagyarázni. Sokszor visznek magukkal madarakat is kalitkában, hogy lássák, megél-e a madár ott, a hol az ember már elájulna. Vizsgálják a felhőket, a napot és többnyire érdekes fölfedezésekkel érkeznek vissza a földre.

De mai nap is megesik, hogy szerencsétlenül járnak a bátor léghajósok. Megtörténik, hogy a szörnyű magasságban a hidegtől megdermednek, vagy a tömlőből elfogy a levegő s ekkor megfulnak; vagy pedig a szél elragadja őket a tenger vize fölé s mikor leszállnak, a hullámok közé esnek és ott elvesznek, mert a szárazföldre jutniok lehetetlen. Mégis mindig akadnak bátor férfiak, kik nem ijednek meg a veszedelemtől és fölszállnak a magasba, hogy nekünk aztán érdekes dolgokat beszélhessenek.

TALÁNY.

— Buday Emmától. —

Első két tagomról nevedet hallhatod,
A másik kettomról színedet vallhatod.
Utolsó tagomban Magyarország gazdag,
Ámbár romjaiban többet felmutathat.
Az egészem kies városka Erdélyben,
Azt is megsugom, hogy a Maros mentében.

BETŰTALÁNYOK.

S S	P
P	P P P P P A

A MACSKÁK.

(Képpel a 345. l.)

MENNYI maeska, mennyi czicza,
Egész maeska-familia!

Ott egy kosár — mi van benne?

Két kis czicza veszekedve,

Tüskés bajszuk minden szála,

Szemökbe a harag lángja,

Egymást mindjárt megölelik,

Eldöngetik,

És a földre leteperik

S uram fia,

Kész a maeskakomédia!

S ejnye mi van ott a tálba?

Négy maeska is körülállja,

Az egyik már neki esik,

Egyet mordul s mohón eszik,

Körmét is a tálba vágja,

A többi meg lesi-várja,

Mikor kerül a sor rája?

Vigyázzatok,

Ne várjatok!

Még felkopik az állatok!

Hej, a tálban alig marad

Valamire való falat

És ez alatt

A sok egér mind elszalad!

A »KIS LAP« IX köt. 19-ik számában közlött talányok megfejtését utólag még beküldték: Darabanth Olga, Schenkengel József, Horbauer Blanka és Olga, Szentiványi Anna, ifj. Gröz Hermína, Moravetz Margit, Kálmán és Jolán, Weisz Jani, Kohn Sándor, Lichtmann Gizella, Veszely Margit, Veiszbrunn Julcsa, Szentpétery Iza, Strasser Géza, Veisz Laura.

*

A »KIS LAP« IX köt. 18-ik számában közlött talányok megfejtését utólag még beküldték: Szentiványi Anna, Moravetz Margit, Kálmán és Jolán.

71105 MADARAK. (Lásd a 346. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.